

**Curtea Supremă de Justiție**  
**DECIZIE**

28 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia, D. Gheorghieva, împotriva sentinței Judecătoriei Comrat din 12 octombrie 2017 și deciziei Curții de Apel Comrat din 05 decembrie 2017, în privința inculpatului

*Cînalî Vitali XXXX, născut la  
XX XXXX XXXX, originar și locuitor al r-nului XXXXX,  
s. XXXXX, str. XXXXX XXX, cetățean al R. Moldova,  
fără antecedente penale.*

*Termenul de examinare,  
instanța de fond: 22.05.2017 – 12.10.2017,  
instanța de apel: 01.11.2017 – 05.12.2017,  
instanța de recurs: 19.02.2018 – 28.03.2018.*

Asupra recursului menționat, Colegiul penal

**C O N S T A T Ă :**

1. Prin sentința Judecătoriei Comrat din 12 octombrie 2017, cauza fiind judecată conform prescripțiilor din art. 364<sup>1</sup> Cod de procedură penală, Cînalî Vitali a fost condamnat în baza art. 174 alin. (1) Cod penal la 2 ani închisoare.

Conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate i-a fost suspendată condiționat, pe o perioadă de probațiune de 1 an.

2. Instanța de fond a constatat că în decembrie 2016, ora exactă nu a fost stabilită, inculpatul Cînalî V., aflându-se în gospodăria din s. XXXXX, str. XXXXX XXX, în mod intenționat, cu bună voie, știind că XXXXX X., născută la XXXXX, nu a atins vârsta de 16 ani, fără aplicarea violenței fizice sau psihice, cu consimțământul ambilor, a întreținut cu ultima relații sexuale în formă naturală.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut vina și a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată, potrivit probelor administrate în cadrul urmăririi penale, care îi dovedesc integral vina, și i-a încadrat acțiunile în baza art. 174 alin. (1) Cod penal, ca raportul sexual altul decât violul, comis asupra unei persoane despre care se știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont că inculpatul a recunoscut vina, nu are antecedente penale, se caracterizează pozitiv și a creat o familie cu partea vătămată, nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, precum și că nu au fost stabilite circumstanțe agravante, concluzionând ca fiind oportună stabilirea unei pedepse cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Totodată, instanța a respins ca neîntemeiată cererea acuzării privind încasarea de la inculpat a cheltuielilor judiciare în mărime de 640 lei, suportate pentru efectuarea expertizelor medico-legale, acestea fiind efectuate în vederea obținerii probelor și formulării învinuirii, reprezentând cheltuieli judiciare ce sunt achitate din bugetul statului.

3. Procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia, S. Tumba, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie încasate de la inculpat în beneficiul statului cheltuielile judiciare în sumă de 640 lei.

Apelantul a invocat prevederile art. 227 alin. (3) Cod de procedură penală, conform căror, cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate.

Potrivit art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului.

Or, legiuitorul a expus suficient de clar în art. 229 Cod de procedură penală, obligativitatea suportării cheltuielilor judiciare de către condamnat.

4. Potrivit deciziei Curții de Apel Comrat din 05 decembrie 2017, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a statuat că soluția instanței de fond de a respinge cererea acuzării de încasare a cheltuielilor judiciare din contul inculpatului este corectă și întemeiată.

În scopul stabilirii tuturor circumstanțelor, organul de urmărire penală al IP Comrat la 25.04.2017 a dispus efectuarea expertizei medico-legale, în baza ordonanței fiind efectuată expertiza medico-legală cu nr. 90/II-2 din 27.04.2017.

Astfel, organul de urmărire penală, întemeiat, din proprie inițiativă, a numit efectuarea expertizei medico-legale, aceasta fiind obligatorie.

În conformitate cu art. 227 alin. (5) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare cuprind sumele cheltuite în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală, iar potrivit art. 227 alin. (3), 229 alin. (2) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede

altă modalitate, iar instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare.

Prin urmare, plata pentru efectuarea expertizei medico-legale se acoperă din contul mijloacelor bugetului de stat or, anume statul, prin intermediul organelor de urmărire penală, este obligat să dovedească vinovăția inculpatului în comiterea faptelor incriminate, iar cheltuielile legate de efectuarea expertizei nu pot fi încasate de la inculpat.

În același timp, cheltuielile pentru efectuarea expertizei în cazul descoperirii infracțiunii sunt iminente și obligatorii, chiar dacă persoana care a săvârșit infracțiunea nu poate fi supusă răspunderii materiale pentru intentarea și efectuarea urmăririi penale.

Totodată, obligația privind achitarea cheltuielilor judiciare nu poate fi imputată inculpatului, expertiza dată urmând a fi efectuată obligatoriu în vederea obținerii probelor în cauză și formulării învinuirii, astfel că statului îi revine obligația de asigurare și plată a cheltuielilor suportate în cadrul urmăririi penale și examinării judecătorești.

**5.** Procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia, D. Gheorghieva, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea parțială a acestei decizii și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie încasate din contul inculpatului cheltuielile judiciare în mărime de 640 lei.

Recurenta a invocat că art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală prevede că cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat.

Or, inculpatul care a săvârșit o infracțiune cu intenție, urmează, în afară de pedeapsa penală, să suporte și toate cheltuielile financiare legate de investigarea infracțiunii comise.

Astfel, soluția instanțelor de fond și de apel de respingere a cererii de încasare a cheltuielilor judiciare din contul inculpatului, este neîntemeiată.

În drept, recursul este fondat pe temeiul prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

**6.** Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar al procurorului, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. **2.** și **4.** din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind soluția încasării cheltuielilor judiciare în

strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală, corect ținând cont de prevederile art. 385 alin. (1) pct. 14), 227 alin. (1) și (3), 143 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care prescriu expres că la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare, suportate pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, care se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate, expertiza se dispune și se efectuează, în mod obligatoriu, în cazurile când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză, instanțele just, argumentat și în limitele competenței legale statuând că, în speță, cheltuielile pentru efectuarea expertizei medico-legale a părții vătămate urmează a fi făcute din contul mijloacelor bugetului de stat, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul acuzării.

Pe lângă aceasta, recursul ordinar, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei în latura cheltuielilor judiciare.

Însă, pornind de la relevanțele art. 229 alin. (1) și (3), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, instanța de judecată *poate* obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, instanța *poate* elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în aspectul cheltuielilor judiciare pentru efectuarea expertizelor judiciare în alt sens decât cel pe care îl propune acuzarea este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursurile ordinare la fel este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recurs au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Este de reținut și că, potrivit art. 435 alin. (1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța admite recursul, casează hotărârea atacată, rejudecă cauza și pronunță o nouă hotărâre, doar dacă nu se agravează situația inculpatului.

Astfel, soluția solicitată de recurent – „*emiterea unei decizii noi prin care să se încaseze de la inculpat cheltuielile de judecată în beneficiul statului pentru efectuarea expertizei medico-legale, în mărime de 640 lei*”, nu cade sub incidența normei vizate, deoarece ar agrava situația inculpatului, adică nu are niciun suport juridic (*pct. 5. din decizie*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de procuror, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția în latura cheltuielilor judiciare, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

### **DECIDE :**

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia, D. Gheorghieva, împotriva sentinței Judecătoriei Comrat din 12 octombrie 2017 și deciziei Curții de Apel Comrat din 05 decembrie 2017, în privința inculpatului Cînalî Vitali XXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 18 aprilie 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco